

3.

Слѣдъ като свършилъ семинарията, Чинтуловъ — както споменахъ — тръгналъ веднага за България и въ края на юни вече билъ въ Сливенъ. По пътя той се отбилъ въ Браила при Диамандиевъ, който заедно съ други, богати тамошни сливенци урежда бъдещето на Чинтуловъ като учителъ въ Сливенъ за първитѣ десетъ години (Табаковъ Юб. сб. с. 192). Чинтуловъ билъ каненъ за учителъ и въ Свищовъ (Утро, с. 181), и така можеби тази покана е накарала Диамандиевъ да се задължи прѣдъ одеския възпитаникъ, за да го запази за сливенски учителъ, съ едно обвързване, което все още буди съмнѣния. Диамандиевъ се задължилъ „въ течение на десетъ години отъ деня на заминаването“ на Чинтуловъ за учителъ въ Сливенъ — независимо отъ това, каква заплата би получавалъ отъ тамошната община — да му внася „годишно по сто ермилика, или всичко 2,000 гроша“ (Грековъ — Юб. сб. с. 122; Утро, с. 181). Слѣдъ това уговаряне Чинтуловъ заминалъ за Сливенъ като главенъ учителъ, уредникъ на тамошното школно образование²².

Въ Сливенъ Чинтуловъ учителствува до 1857. — Срѣдата, въ която наново влиза въ родния си градъ, не ще го е приела съ широка готовностъ да даде пътъ на прѣобразованията, замислени отъ него. „Общитѣ братя“ отблизо ще сж показали цѣлата си инертностъ и реакционерство къмъ просвѣтителнитѣ идеи на учения даскалъ. По това врѣме гъркоманството е било рѣшително разколебано у нашитѣ по-първи хора, но още се е поддържало въ полуинтелигентнитѣ двигачи на просвѣтата. Макаръ и да нѣмало гърци въ Сливенъ, все пакъ гъркоманството е било силно и традиционно, закрѣпено по-рано отъ най-видни българи, какъвто е билъ, напримѣръ, докторъ Селимински. Първото сблъскване на Чинтуловъ съ консервативната сливенска срѣда ще е било навѣрно сблъскването му съ